

Arrest

nr. 301 172 van 6 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2023 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DENUTTE *loco* advocaat B. LOOS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Keniaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 18 augustus 2020.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker in het Engels op 21 maart 2023. Zijn advocaat was aanwezig.

1.3. Op 30 augustus 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Keniaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Mombasa. U verklaart tot de Mijikenda etnie te behoren en moslim te zijn.

In 2003 tekende u een contract van 9 jaar bij het Keniaanse leger. Van 2007 tot 2009 was u met de rang van Korporaal werkzaam op een schip van de Keniaanse zeemacht. In juli 2009 deserteerde u uit het Keniaans leger om voor het Amerikaanse logistieke bedrijf KBR te gaan werken in Irak, in de context van de Tweede Golfoorlog. U deserteerde in de veronderstelling dat u, bij terugkeer naar Kenia, als straf voor uw desertie 42 dagen in de gevangenis zou moeten zitten en dan als burger zou worden vrijgelaten. Dit was wat u gezien had dat er gebeurde met deserteurs in Kenia. U reisde met uw eigen paspoort zonder problemen van Nairobi via Dubai naar Irak.

In september 2012 keerde u terug naar Kenia. U reisde met uw eigen paspoort en kon zonder problemen het land terug betreden. Na enkele maanden kreeg u informatie dat de Keniaanse zeemacht deserteurs die voor KBR waren gaan werken, allemaal begon te bestraffen omwille van het vermeend delen van geheime Keniaanse militaire informatie, door hen aan te klagen voor desertie. U hoorde via een voormalige collega die nog steeds voor de zeemacht werkte, hoe collega's van u werden gearresteerd, voor de militaire rechtbank werden gebracht en werden opgesloten.

In het voorjaar van 2013 kreeg u drie brieven van de Kenyan Defence Forces die u opriepen om opnieuw uw eenheid te vervoegen na uw desertie. U verklaart dat deze brieven dienden om mensen "terug te lokken" om hen nadien op te pakken en te veroordelen. U besloot onder te duiken en leefde bij familieleden op verschillende plekken in Kenia. U bracht ook tijd door te Tanzania. Intussen contacteerde u een persoon om voor u de nodige documenten te regelen voor een visum.

In december 2013 reisde u legaal met uw eigen paspoort en een authentiek visum voor Spanje naar Europa. U kwam aan te Zwitserland en reisde verder naar Italië, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw VIB werd te Italië afgewezen. U verbleef tot juli 2020 in Italië en reisde verder naar België waar u op 18.08.2020 een VIB indiende.

Sinds uw vertrek uit Kenia hebt u geen nieuws meer over uw zaak ontvangen.

Te ondersteuning van uw VIB legt u volgende stukken neer: Keniaanse identiteitskaart; getuigschrift lager onderwijs; getuigschrift hoger onderwijs; document rekrutering bij de Keniaanse strijdkrachten; identiteitskaart Keniaanse strijdkrachten; oproepingsbrief terugkeer na desertie (dd 12.05.2013); foto's van uw activiteiten bij de Keniaanse strijdkrachten; krantenartikels in verband met de rechtszaken tegen deserteurs uit de Keniaanse zeemacht (dd. 17.04.2014; 18.04.2018).

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Kenia omdat u levenslang zal worden opgesloten of gedood zal worden omwille van uw desertie uit het leger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat uw asielmotieven geen link hebben met de criteria van de Conventie Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

U hebt vrijwillig en weloverwogen een engagement aangegaan om in het nationaal leger te dienen, omdat u bij de zeemacht meer geld kon verdienen dan bij de meeste andere jobs in Kenia (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, 21.03.2023, p.5). Er zijn bij uw desertie geen elementen te ontwaren die verband houden met de Vluchtelingenconventie. De motieven voor uw contractbreuk waren louter materiële overwegingen, namelijk dat u meer geld zou verdienen in Irak dan bij het Keniaanse leger, en het feit dat u incalculerde dat u hoogstens een minieme straf zou krijgen (Notities, p.9).

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. U kan namelijk geen enkel begin van bewijs leveren dat het risico ernstig en actueel is dat u door de Keniaanse autoriteiten gezocht zou worden.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u, na uw contractbreuk bij het Keniaanse leger, verschillende keren legaal en met uw eigen paspoort kon reizen. Toen u het land verliet om naar Irak te reizen in 2009, reisde u legaal met uw eigen paspoort vanuit Nairobi naar Dubai (Notities, p.11). Toen u in september 2012 terugreisde, werd u zonder enig probleem met uw eigen documenten, na een controle, Kenia binnengelaten (Notities, p.14). Nota bene dat u nergens vermeldt dat er in die drie jaren die verstreken na uw desertie, door de autoriteiten enig gevolg aan werd gegeven. Na uw terugkeer kon u anderhalf jaar in Kenia verblijven zonder ernstige problemen te ondervinden vanwege de Keniaanse autoriteiten. Bovendien verbleef u eveneens een periode in Tanzania, waarna u vrijwillig terugkeerde naar Kenia. U kreeg enkel drie brieven die u oproepen om zich terug aan te sluiten bij uw gevechtseenheid, waarvan u er één voorlegt en die dateert van 12.05.2013. Na de derde brief, enkele weken later, ontving u geen nieuws meer vanwege de autoriteiten en verbleef u nog zes maanden in Kenia voor u reisde, zonder dat u enige ernstige problemen ondervond vanwege de autoriteiten. U verliet Kenia in december 2013 op legale wijze met uw eigen paspoort en een visum, zonder enige problemen te kennen bij de grenscontrole (Notities, p.25).

Het feit dat u, na uw desertie en na de drie oproepingsbrieven, verschillende keren op legale wijze met uw eigen documenten via de luchthaven in Nairobi kon reizen, ondermijnt uw vrees voor de Keniaanse autoriteiten totaal. Het is niet aannemelijk dat de autoriteiten u legaal zouden laten reizen, als zij op ernstige wijze naar u op zoek zouden zijn. Verder wordt de ernst van uw vrees ondermijnd door het feit dat u van september 2012 tot december 2013 in Kenia kon verblijven, zonder dat u enige problemen kende vanwege de autoriteiten.

Verder stelt het Commissariaat-generaal vast dat u, na uw vertrek uit het land, geen enkele moeite hebt gedaan om de actualiteit van uw vrees op te volgen. U hebt bij contact met personen in uw land van herkomst nooit geprobeerd om de actualiteit van uw vrees te achterhalen (Notities, p.26). U hebt geen enkel nieuws of er sinds uw vertrek uit Kenia, intussen tien jaar geleden, nog enig gevolg is gegeven aan de oproepingsbrieven die u werden verstuurd. U zegt dat u 100 procent zeker bent dat ze u nog zoeken. Dit zijn boude stellingen waarvoor u evenmin een begin van bewijs aanlevert.

U stelt dat u zeker bent dat men naar u op zoek is, omdat het "ze het ook met anderen gedaan hebben" (Notities, p.26). Daarvoor legt u twee krantenartikelen neer waarin wordt geschreven dat de openbare aanklager in Kenia een levenslange gevangenisstraf eist voor 25 of 26 deserteurs die in Irak gingen werken (zie administratief dossier). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werden de voormalige soldaten in beroep veroordeeld tot 2 jaar celstraf omwille van desertie (zie administratief dossier, Nation Africa, 'Hard justice: How Kenya's military deals with errant soldiers, p.5'). Het Commissariaat-generaal stelt dus vast dat er geen levenslange celstraffen werden uitgesproken voor mensen die in een gelijkaardige situatie als de uwe zaten.

Bovendien moet elk verzoek om bescherming op individuele basis en op zijn eigen merites worden beoordeeld. In uw zaak stelt het Commissariaat-generaal vast dat er geen enkele ernstige aanleiding bestaat om te vermoeden dat de Keniaanse autoriteiten momenteel naar u op zoek zouden zijn, zeker gezien het feit dat u verschillende keren legaal van en naar Kenia reisde met eigen paspoort, er al meer

dan 10 jaar verstreken is sinds u een oproepingsbrief kreeg, en u geen informatie bezit of er momenteel überhaupt een zaak tegen u loopt.

De door u aangebrachte documenten kunnen de bovenstaande beoordeling niet in uw voordeel keren. Uw identiteits-, school en werkdocumenten bevatten informatie die hier niet ter discussie staat. De door u voorgelegde krantenartikelen werden hierboven reeds besproken.

Het Commissariaat-generaal stelt evenwel vast dat u geen enkel document voorlegt dat aantoont dat u effectief voor KBR werkte in Irak. U stelt dat u “alles vernietigde” omdat u nieuws had dat er “iets slechts aankwam” voor mensen die in Irak hadden gewerkt (Notities, p.15). Het valt echter moeilijk te geloven dat u nergens over een digitaal spoor zou beschikken waarmee u uw werkzaamheden in Irak zou kunnen aantonen. Het feit dat u geen enkel bewijsstuk kan voorleggen van uw werkzaamheden in Irak, is hoogst merkwaardig.

Gezien het feit dat u de ernst en actualiteit van uw vrees absoluut niet kan aantonen, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er geen reëel risico op ernstige schade bestaat bij terugkeer naar Kenia.

Daardoor komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/9 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming ('Kwalificatierichtlijn'), artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt het eens te zijn met de juridische beoordeling door de commissaris-generaal wat de link met de criteria van de Conventie van Genève betreft aangezien zijn asielmotieven inderdaad niet onder één van de vervolgingsgronden valt. Verzoeker is evenwel niet akkoord met het onderzoek van de commissaris-generaal wat zijn reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar zijn land van herkomst betreft. De commissaris-generaal voert geen gedegen onderzoek naar de risico's voor verzoeker bij een terugkeer naar Kenia. Hij gaat vervolgens in op een aantal punten waarin het onderzoek tekort komt.

Ten eerste werpt verzoeker op dat de commissaris-generaal geen onderzoek voert naar de risico's voor verzoeker op ernstige schade als gevolg van zijn desertie bij het Keniaanse leger. Zij beperkt zich tot te stellen dat het feit dat verzoeker na desertie en na drie oproepingsbrieven te hebben ontvangen verschillende keren op legale wijze met zijn eigen documenten via de luchthaven van Nairobi kon reizen en dat dit de vrees van verzoeker totaal ondermijnt.

Volgens verzoeker laat de commissaris-generaal na een grondig onderzoek te voeren naar de risico's van verzoeker als deserteur uit het Keniaanse leger aangezien zij geen landeninformatie bijbrengt om haar beoordeling te staven. Hij stelt dat beslissingen duidelijk moeten identificeren welke bronnen geraadpleegd zijn, hoe de bronnen en de informatie uit deze bronnen is beoordeeld op betrouwbaarheid en hoe de informatie is afgewogen om tot een gebalanceerde en zorgvuldige vaststelling van de feiten te komen (Femke Vogelaar, *Country of Origin Information: The Essential Foundation for Fair and Credible Guidance for Decision-making on International Protection Needs* (VU Universiteit Amsterdam, 2020), p. 241 (internetlink)). Het deugdelijk motiveren van gebruikte landeninformatie die ten grondslag ligt aan de vastgestelde feiten in het kader van de motiveringsplicht is immers tevens een transparantievereiste en houdt volgens verzoeker in dat de beoordeling van de bewijswaarde van de

informatie wordt opgenomen in een beslissing zodat autonoom kan worden nagegaan in hoeverre er recente informatie is gebruikt uit verschillende typen (bij voorkeur primaire) bronnen die zijn beoordeeld op betrouwbaarheid en tegen elkaar zijn afgewogen om tot een gebalanceerde beslissing te komen over de nood aan internationale bescherming. Het gebruik van alle beschikbare middelen om relevant bewijs en daarmee alle relevante feiten te verzamelen, ook waar nodig ter ondersteuning van het verzoek om internationale bescherming is volgens verzoeker een belangrijke manier waarop invulling kan worden gegeven aan de samenwerkingsplicht die op de nationale asielinstanties rust. Onder verwijzing naar de Nansen Note 3-22 van oktober 2022 betoogt verzoeker dat landeninformatie een vorm van relevant bewijs is dat door de asielinstantie op eigen initiatief moet worden verzameld om aan de samenwerkingsplicht te voldoen. Deze uitlegging van de samenwerkingsplicht vindt steun in artikel 10, lid 3, b) van de Asielprocedurerichtlijn en volgt ook uit de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie. Hij wijst erop dat het Europees Asiel Curriculum de tweede zin van artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn omschrijft als het opleggen van een onderzoeksplicht aan de lidstaten wat een actieve rol inhoudt bij het onderzoeken en gebruiken van relevante informatie door het verkrijgen van bijvoorbeeld COI. De commissaris-generaal laat na zich te beroepen op landeninformatie voor de beoordeling van verzoekers risico op ernstige schade bij terugkeer. Verzoeker betoogt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud spontaan informatie meebracht over de situatie van personen met een gelijkaardig profiel in Kenia (*Hard Justice: How Kenia's military deals with errant soldiers*) en vervolgens trekt de commissaris-generaal conclusies uit deze bron die blijk geeft van een selectieve lezing van de informatie aangezien zij immers stelt dat er geen levenslange celstraffen werden uitgesproken voor personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker.

Verzoeker merkt in dit verband ten eerste op dat het loutere feit dat deze straf niet werd uitgesproken, het risico niet wegneemt dat een veroordeling tot levenslang realistisch is. Hij betoogt vervolgens: *“Verzoeker was van 2003 tot 2009 werkzaam bij de Kenian Defence Forces (KDF), de overkoepelende institutie voor het Keniaanse leger, de zeemacht en de luchtmacht. De KDF wordt geregeld door de 'Kenya Defence Forces Act', die voorziet in de functies, organisatie en administratie van de KDF. Strafbare feiten in verband met desertie en afwezigheid zonder verlof worden geregeld in de artikelen 74, 75 en 76 van bovengenoemde wetgeving.”* Verzoeker citeert onderafdeling (2) van sectie 74 dat bepaalt wanneer een persoon als een deserteur wordt beschouwd en onderafdeling (3) dezelfde sectie dat de straffen op desertie vastlegt (Republic of Kenya, *Kenya Defence Forces Act No. 25 of 2012*, (<http://www.kenyalaw.org/lex/actview.xql?actid=No.%2025%20of%202012>); Republic of Kenya, *Kenya Defence Forces (Amendment) Act, Act No. 44 of 2016*, (http://kenyalaw.org/kl/fileadmin/pdfdownloads/AmendmentActs/2016/KenyaDefenceForces_Amendment_Act_44of2016.pdf)). Verzoeker stelt dat de levenslange celstraf wegens desertie is vastgesteld bij wet en dat zijn vrees dat deze straf wordt opgelegd aan hem dus gegrond is aangezien een deze celstraf immers wordt opgelegd wanneer een persoon in actieve dienst was op het moment van de desertie. Hij stelt dat *“Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij in actieve dienst was, aangezien hij niet wachtte op zijn ontslag alvorens hij naar Irak vertrok. Integendeel: verzoeker is bewust gedeserteerd. Hij wist op moment van vertrek dat hij nog in actieve dienst was (gehoornotities p.10, 12 en 13)”* en *“Uit zijn verklaring bij het CGVS blijkt dat verzoeker zich heel bewust was van het feit dat hij deserteerde. Anders gezegd verliet hij zijn job, als iemand die in actieve dienst was, met de intentie weg te blijven. Verzoekers handelingen vallen duidelijk onder de definitie van desertie zoals bepaald door de Kenya Defence Forces Act. Het risico om een levenslange celstraf te krijgen is vervolgens zeer reëel”*. Ten tweede wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal over het hoofd ziet dat in de zaak van de 26 deserteurs die door verzoeker werd aangehaald (stuk 3), de betrokkenen in eerste aanleg wel degelijk veroordeeld werden tot een levenslange gevangenisstraf. Waar de commissaris-generaal correct stelt dat in beroep slechts een gevangenisstraf van twee jaar werd uitgesproken, houdt zij geen rekening met het feit dat het om verschillende omstandigheden ging dan die van verzoeker. Verzoeker betoogt dat zij immers een gunstigere beslissing in beroep kregen omdat er niet zonder redelijke twijfel kon vastgesteld worden dat zij in actieve dienst waren bij hun vertrek en zij hadden bovendien, in tegenstelling tot verzoeker, niet de intentie om te deserteren. Verzoeker citeert uit stuk drie en stelt dat *“In deze zaak hadden de eisers duidelijk niet de intentie om afwezig te blijven van hun dienstplicht. Zij dienden ontslag in en volgden hierbij de vereiste procedure. Zij kregen bovendien goedkeuringsformulieren die zij invulden en aan de relevante autoriteiten voorlegden en zij vertrokken in de overtuiging dat zij waren ontslagen. Verzoeker daarentegen wist willens en wetens dat hij niet was ontslagen. Ondanks het feit dat hij geen prematuur ontslag kreeg, vertrok hij. Dit is een totaal verschillende situatie, gezien intentie een van de constitutieve bestanddelen is om te kunnen spreken van desertie als strafbaar feit (zie supra, onderafdeling (2)a Sectie 74 Kenia Defence Forces Act). Op de beklagden in de zaak Jeffery Okuri Pepela & 25 others v Republic werd uiteindelijk toepassing gemaakt van onderafdeling(2)e (is absent without leave for a continuous period of more than ninety*

days), waardoor zij alsnog veroordeeld konden worden voor desertie. Echter bij het bepalen van de strafmaat volgens onderafdeling(3) van Sectie 74, werd een gevangenisstraf van twee jaar opgelegd. Dit omwille van het feit dat de wetgeving voor een levenslange celstraf vereist dat de persoon in kwestie nog in actieve dienst was op moment van desertie. Dit element werd in deze zaak onvoldoende bewezen: "...". Verzoeker stelt dat het Hof heeft vastgesteld dat het misdrijf van desertie tijdens actieve dienst niet zonder redelijke twijfel is bewezen en herkwalificeert het misdrijf tot afwezigheid zonder verlof en op dit laatste misdrijf staat een veel lagere maximumstraf "..." (Kenya Defence Forces Act No. 25 of 2012). Verzoeker meent dat het feit dat de beklaagden in deze zaak een gevangenisstraf kregen van twee jaar en geen levenslange celstraf is geen afdoende motivering om verzoekers situatie te beoordelen. De commissaris-generaal stelt immers dat er geen levenslange celstraffen werden uitgesproken voor personen in een gelijkaardige situatie, terwijl de situatie net heel verschillend is aangezien verzoeker wel de duidelijke intentie had om te deserteren wat blijkt uit zijn eigen verklaringen en hij tijdens de actieve dienst vertrok. Hij stelt dat indien hij wordt opgeroepen voor de rechtbank er een aanzienlijke kans bestaat dat hem een levenslange gevangenisstraf wordt opgelegd. Hij wijst er ook op dat de betrokkenen gelokt werden door de KDF, wat ook beaamd wordt door de High Court en er werd van de betrokkenen gevraagd zich aan te melden op hun voormalige basis voor documentatie en de betaling van hun eindkosten. Op dat moment werden zij echter in de val gelokt en gearresteerd. Dit wordt ook in het artikel dat door verzoeker werd neergelegd bij het CGVS vermeld. Verzoeker betoogt dat het zorgwekkend is dat hierop een detentie van anderhalf jaar in erbarmelijke omstandigheden in de gevangenis volgde en een celstraf werd uitgesproken is zorgwekkend en het verbaast dus niet dat verzoeker het land ontvluchtte om een gelijkaardige situatie vermijden. Verzoeker deserteerde bovendien wetens en willens tijdens zijn actieve dienst en het risico dat hij om die reden een hogere straf zou krijgen is zeer reëel. In het artikel wordt ook de advocaat van de 26 soldaten geciteerd waar hij zegt dat hij in twee jaar niemand heeft zien vrijgesproken worden door de court-martial, wat bevestigt dat verzoeker een groot risico loopt veroordeeld te worden. Bovendien gaf verzoeker geen gevolg aan de oproepingsbrieven en ging hij zich niet aanmelden, wat het risico versterkt dat hij als deserteur zal worden gedaagd conform onderafdeling (2)a, II van Sectie 74 van de Kenya Defence Forces Act. Tenslotte citeert verzoeker uit het rapport van EASO over de manier waarop KDF haar deserteurs behandelt. Waar de commissaris-generaal meent dat er geen aanwijzingen zijn dat de Keniaanse autoriteiten momenteel op zoek zijn naar verzoeker aangezien er 10 jaar verstreken zijn sinds de laatste oproepingsbrief, werpt verzoeker op dat er door haar ook geen onderzoek werd gevoerd naar de mogelijke risico's bij terugkeer naar Kenia na geen desertie of na geen gevolg te hebben gegeven aan meerdere oproepingsbrieven van het leger. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal geen gedegen onderzoek voerde, wat getuigt van een onzorgvuldige manier van werken.

In een tweede middelonderdeel wijst verzoeker erop dat de gevangenisomstandigheden in Kenia zorgwekkend zijn. Soldaten worden vooreerst voor onredelijke periodes in detentie geplaatst en advocaten getuigen dat de manier waarop het leger haar leden behandelt, alarmerend is. Wat de omstandigheden in de gevangenissen betreft, wijst verzoeker erop dat volgens The Borgen Project het penitentiair systeem in Kenia een van de slechtste ter wereld is en dat gevangenissen kampen met verouderde infrastructuur, slechte hygiëne en overbevolking citeert uit The Borgen Project, "Prison conditions in Kenya", 4 January 2023 (internetlink). Verzoeker citeert ook uit Nation Africa, "Kenya prisons in deplorable conditions", 21 March 2023 (internetlink) dat het heeft over overbevolking, gebrekkige sanitaire voorzieningen en hygiëne in de Keniaanse gevangenissen en foltering en mishandeling. Verzoeker citeert ook uit het EASO rapport (stuk 2) en het US State Department, Kenya 2021 Human Rights Report, 2021 (internetlink) dat deze omstandigheden bevestigen.

In een derde middelonderdeel stelt verzoeker dat hij een aannemelijke reden geeft voor het feit dat hij nog zes maanden in Kenia verbleef na ontvangst van de derde oproepingsbrief. Verzoeker betoogt hierover als volgt: "Hij had reeds plannen om te huwen in Kenia en wachtte de geruchten af vooraleer te beslissen te vertrekken. Verzoeker had niet voorspeld dat hij risico liep op een levenslange gevangenisstraf en had zich voorgenomen zijn leven in Kenia verder te zetten met zijn familie. Hij dacht bij terugkeer voor clearance te gaan en een celstraf te moeten uitzitten van 42 dagen waarna hij vrij zou komen. Verzoeker maakte een reis naar Tanzania om daar tijdelijk onder te duiken. Na de derde oproepingsbrief ondernam verzoeker concrete stappen om te vertrekken. Hij gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk aan dat hij wachtte op een reisvisum naar Spanje en dat het verkrijgen van een visum in Kenia niet vanzelfsprekend is. Hij zocht de hulp van een persoon die hem kon helpen met de procedure en aan de nodige vereisten te voldoen. Hij geeft bovendien aan dat hij op dat moment niet helder kon nadenken om beslissingen te nemen (gehoornotities, p. 24-25). Vanaf zijn aankomst in Kenia na zijn terugkeer uit Irak ging verzoeker van plaats tot plaats om de autoriteiten te vermijden. Dat verzoeker niet onmiddellijk gevlucht is na het horen van de geruchten of het krijgen van de eerste oproepingsbrief, is geen reden om de ernst van zijn vrees in twijfel te trekken, aangezien hij een duidelijke verklaring geeft waarom hij zes maanden na de derde oproepingsbrief vertrok".

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal door dit erg gebrekkige onderzoek en inadequate motivering op flagrante wijze artikel 3 van het EVRM schendt, tekortschiet in haar motiveringsplicht en haar beslissing onvoldoende heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, zo de Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel is dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn internationaal beschermingsstatuut.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;

2. EASO, COI Query. "COI: Kenya, Desertion from the Kenya Defence Forces (KDF)", 7 Augustus 2018.

3. Jeffery Okuri Pepela & 25 others v Republic, 21 Augustus 2015, <http://kenyalaw.org/caselaw/cases/view/112922/>.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling

4.1. Verzoeker verklaart de Keniaanse nationaliteit te bezitten en uit het Keniaanse leger te zijn gedeserteerd in juli 2009 om in Irak te gaan werken voor het Amerikaanse logistieke bedrijf KDR tijdens de tweede Golfoorlog. Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar Kenia levenslang opgesloten of gedood te worden omwille van zijn desertie.

Verzoeker legt ter staving van zijn identiteit en nationaliteit zijn Keniaanse identiteitskaart voor (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). Verzoekers identiteit en Keniaanse nationaliteit worden niet betwist.

Ook met betrekking tot zijn verleden als soldaat bij het Keniaanse leger (Kenya Defence Forces) legt verzoeker een aantal stukken voor, met name een formulier met betrekking tot de rekrutering van verzoeker door het Keniaanse leger van 20 augustus 2003 een Kenyan Armed Forces Identity Card (Navy) op naam van verzoeker uitgereikt op 15 november 2007 en een brief van de Kenya Defence Forces van 15 mei 2013 met als onderwerp *“desertation for 1,298 days”* en de naam van verzoeker en waarin verzoeker wordt gesommeerd om terug te keren naar zijn eenheid op 21 mei 2013 (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 3, 4 en 5). In dit laatste document wordt ook gewezen op de gevolgen voor verzoeker in geval hij geen gevolg geeft aan de oproeping, met name levenslange opsluiting. Verzoeker legt ook verschillende foto's neer waarop hij te zien is in legeruniform (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6).

Verzoekers verklaringen over zijn rekrutering en carrière bij het Keniaanse leger worden door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing worden niet in twijfel getrokken. Evenmin wordt de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegd documenten ter staving hiervan in twijfel getrokken, noch het feit dat hij uit het Keniaanse leger deserteerde.

De Raad stelt vooreerst vast dat beide partijen het eens zijn dat verzoekers vrees om gedood of levenslang te worden opgesloten geen verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie. Hoewel verzoeker ook verklaarde dat de strijd tegen Saddam Hoessein volgens hem een juiste oorlog was (notities PO, p. 10, 28), was zijn voornaamste drijfveer om te deserteren vooral dat hij een hoger loon zou krijgen bij KBR, en dus van financiële aard. De Raad kan slechts vaststellen dat de juridische kwalificatie door de commissaris-generaal van de door verzoeker voorgelegde feiten en vrees om gedood en opgesloten te worden als motieven die geen verband houden met het Vluchtelingenverdrag, niet ter discussie staat in het voorliggende geschil.

Kernvraag in deze zaak is of de commissaris-generaal het beschermingsverzoek voldoende zorgvuldig heeft onderzocht en met in achtname van haar verplichtingen die voortvloeien uit de samenwerkingsplicht zoals gedefinieerd door de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kon besluiten dat in hoofde van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Kenia een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade omwille van zijn desertie uit het Keniaanse leger in 2009 omdat hij geen begin van bewijs kan leveren dat het risico dat hij door de Keniaanse autoriteiten gezocht zou worden ernstig en actueel zou zijn. De commissaris-generaal komt tot deze conclusie op basis van de bevindingen dat verzoeker (1) verschillende keren na zijn desertie legaal en met zijn eigen paspoort kon reizen en hij na zijn terugkeer naar Kenia nog anderhalf jaar in Kenia kon blijven zonder ernstige problemen te hebben met de Keniaanse autoriteiten en hij ook na de derde oproepingsbrief nog zes maanden in Kenia verbleef zonder problemen voor zijn definitief vertrek uit het land; (2) geen enkele moeite heeft gedaan om de actualiteit van zijn vrees op te volgen en niet weet of er sinds zijn vertrek uit Kenia tien jaar geleden nog enig gevolg is gegeven aan de oproepingsbrieven en hij geen informatie bezit of er momenteel überhaupt een zaak tegen hem loopt en (3) volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, er geen levenslange gevangenisstraffen werden uitgesproken voor mensen die in een gelijkaardige situatie als verzoeker zaten.

Verzoeker argumenteert dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een grondig onderzoek te voeren naar de risico's voor verzoeker als deserteur in geval van terugkeer naar Kenia omdat zij zich niet beroept op landeninformatie bij de beoordeling van dit risico en dat zij bijgevolg niet voldaan heeft aan haar samenwerkingsplicht. Hij brengt in dit verband nieuwe landeninformatie bij met betrekking tot de wetgeving in Kenya die van toepassing is op deserteurs uit het Keniaanse leger en de omstandigheden in de Keniaanse gevangenissen.

Hierboven werd reeds uiteengezet dat overeenkomstig artikel 48/6, § 5, lid 1, a) van de Vreemdelingenwet de asielinstanties, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook rekening moeten houden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak geoordeeld dat in het kader van de samenwerkingsverplichting die rust op de autoriteiten krachtens artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, deze autoriteiten actief met de verzoeker moeten samenwerken om de relevante elementen van het verzoek te bepalen en aan te vullen, dat de beslissingsautoriteit de verzoeken naar behoren dient te behandelen alvorens hierover een beslissing te nemen en dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming *“in alle gevallen met oplettendheid en voorzichtigheid worden uitgevoerd, aangezien de integriteit van de mens en de individuele vrijheden – fundamentele waarden van de Unie – in het geding zijn”*. Het Hof heeft daarbij opnieuw benadrukt dat de samenwerkingsplicht *“inhoudt dat de beslissingsautoriteit, in casu het IPO, de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker.”* Het Hof preciseerde dat wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, de lidstaten *“ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)”* (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55). Noch de bewoordingen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, noch de rechtspraak van het Hof van Justitie bevatten uitzonderingen op de verplichting van de asielinstanties om actuele en nauwkeurige informatie over het land van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming te verzamelen ter ondersteuning van de behandeling en beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Precies omdat individuele vrijheden in het geding zijn is bij de behandeling van elk verzoek om internationale bescherming voorzichtigheid geboden en kan een behoorlijke behandeling niet gebeuren zonder rekening te houden met alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst.

De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing baseerde op één krantenartikel uit Nation of Africa, *“Hard Justice: How Kenia’s military deals with errant soldiers”* van 14 mei 2016 inzake de veroordeling van een aantal deserteurs uit het Keniaanse leger tot twee jaar gevangenisstraf. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal zich op dit artikel steunt omdat verzoeker twee krantenartikels van 17 april 2014 en 18 april 2018 heeft voorgelegd waarin wordt bericht over twee rechtszaken tegen een aantal

Keniaanse militairen die een levenslange gevangenisstraf riskeren wegens desertie. Inzoverre in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werden de voormalige soldaten in beroep veroordeeld tot 2 jaar celstraf omwille van desertie (zie administratief dossier, Nation Africa, ‘Hard justice: How Kenya’s military deals with errant soldiers, p.5)’”* stelt de Raad vast dat uit het door verzoeker bijgebrachte arrest van de High Court in de zaak Jeffrey Okuri Pepela & 25 others v Republic van 25 augustus 2015 (stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift) blijkt dat 26 voormalige soldaten in deze zaak in eerste aanleg werden veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf en dat deze straf door de High Court werd omgezet in een gevangenisstraf van twee jaar omdat het er aanwijzingen waren dat deze soldaten al de procedure om zelf ontslag te nemen uit het leger hadden ingezet en daarvoor een aantal formulieren hadden ingediend bij de bevoegde autoriteiten en door toedoen van het leger dachten dat zij van hun plichten als soldaten waren ontheven en het dus niet duidelijk was of zij op het ogenblik van de feiten nog in actieve dienst waren. De High Court heeft daarop het misdrijf van desertie waarvan zijn beschuldigd waren geherkwalificeerd in *“absence without leave”*. Blijkens de opnieuw door verzoeker bijgebrachte EASO COI Query van 7 augustus 2018 (verzoekschrift, stuk 2) kan hiervoor op basis van de Kenya Defence Forces Act No. 25 van 2012 een gevangenisstraf van maximum twee jaar worden opgelegd. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat verzoeker zijn ontslag heeft gevraagd of daartoe stappen ondernam maar dat hij in juli 2009 bewust deserteerde om voor KBR in Irak te gaan werken en dat, zoals reeds aangehaald, daarbij voornamelijk financiële redenen aan de basis lagen, maar ook het feit dat het volgens verzoeker om een juiste oorlog tegen Saddam Hoessein ging. Verder legt verzoeker ook een brief neer van het Keniaanse leger waarin verwezen wordt naar verzoekers desertie en hij opgeroepen wordt zich opnieuw bij zijn eenheid te melden, elementen die door de commissaris-generaal, zoals hierboven uiteengezet niet als dusdanig in twijfel worden getrokken in de bestreden beslissing.

Verzoeker bevindt zich dus geenszins in dezelfde situatie als de soldaten in bovenvermelde zaak die actief stappen hadden ondernomen om zelf ontslag te nemen uit het leger en ervan overtuigd waren dat zij van hun verplichtingen als militair ontheven waren, onder meer omdat de houding van de autoriteiten daartoe aanleiding had gegeven. Dat *“er geen levenslange celstraffen werden uitgesproken voor mensen die in een gelijkaardige situatie als de uwe zaten”* kan dus geenszins uit het door de commissaris-generaal bijgebrachte artikel van Nation Africa worden afgeleid, te meer nu in dit artikel zelf kan gelezen worden dat deze personen in eerste aanleg wel degelijk een levenslange gevangenisstraf hadden gekregen: *“The court-martial sitting in Mtongwe Navy Base in Mombasa handed down life sentences to all of them last year, a decision that was later rescinded by the High Court”* (Nation Africa, *“Hard Justice: How Kenya’s military deals with errant soldiers”*, 14 May 2016, p. 5). Bovendien blijkt uit het artikel *“25 Kenya Navy Soldiers Facing Life Imprisonment for Desertion”* gepubliceerd op Kenyans.co.ke en neergelegd door verzoeker bij het CGVS (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7) dat door het Keniaanse openbare ministerie beroep is aangetekend tegen het arrest van het High Court. Het rechtsplegingsdossier bevat evenwel geen informatie over een eventuele uitspraak van het Keniaanse Court of Appeal.

Hieruit volgt reeds dat verzoekers verklaringen over zijn vrees om als gevolg van zijn desertie uit het Keniaanse leger een levenslange gevangenisstraf te krijgen door de commissaris-generaal slechts zijn getoetst aan één persartikel uit mei 2016 dat door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier en twee door verzoeker zelf bijgebrachte persartikels over dezelfde zaak en dat daarbij ten onrechte werd besloten dat tegen personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker geen levenslange celstraffen werden uitgesproken. Het administratief dossier bevat verder geen objectieve landeninformatie over de actuele Keniaanse wetgeving inzake de strafbaarstelling van desertie, de toepassing van deze wetgeving in de praktijk en procedures die daarbij door het Keniaanse leger worden gevolgd en de actuele omstandigheden in de Keniaanse gevangnissen. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing kan blijken dat de commissaris-generaal verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten op zorgvuldige wijze heeft getoetst aan voldoende nauwkeurige en actuele landeninformatie met betrekking tot de situatie van voormalige soldaten die van desertie worden beschuldigd in het kader van een toekomstgerichte beoordeling van het beschermingsverzoek.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 10, lid 3, b) van de Asielprocedurerichtlijn de lidstaten ertoe verplicht een deugdelijk onderzoek te voeren, wat onder meer inhoudt dat zij erop toezien dat *“er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken”*.

Zoals reeds aangehaald voegt verzoeker een EASO Query van 7 augustus 2018 toe aan het verzoekschrift met als titel "*Desertion from the Kenya Defence Forces (KDF)*". Er kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal, die over een gespecialiseerde dienst beschikt belast met het verzamelen en actualiseren van landeninformatie over landen van herkomst van verzoekers om internationale bescherming, en in de Raad van Bestuur van EUAA zetelt, niet op de hoogte zou zijn van deze informatie. Evenmin kan uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat de commissaris-generaal de in deze EASO Query opgenomen specifieke informatie met betrekking tot deserteurs in het Keniaanse leger niet relevant zou vinden of waarom zij meent dat deze informatie niet bij de beoordeling van het huidige beschermingsverzoek kan worden betrokken.

De door beide partijen beschikbare landeninformatie bevat verder geen informatie over eventuele verjaringstermijnen met betrekking tot de misdrijven "*desertion*" en "*absence without leave*" en onvoldoende informatie over de mate waarin desertiezaken die dateren van een aantal jaren geleden al dan niet actief worden vervolgd. Wel blijkt uit het door verzoeker bijgebrachte arrest van de High Court dat in deze zaken de betrokken het leger in 2007 en 2008 verlieten, dat zij pas in 2014 en dus zeven en zes jaar later brieven kregen waarbij ze uitgenodigd werden om hun ontslag definitief te regelen en toen zij zich daadwerkelijk aanboden pas op dat ogenblik werden vastgehouden en beschuldigd van desertie. Hoewel deze soldaten zich niet in een gelijkaardige situatie bevonden als verzoeker, kunnen bij gebrek aan meer specifieke informatie inzake de procedures en praktijk die worden gevolgd door de Keniaanse autoriteiten in gevallen van desertie, uit het verstrijken van een lange periode waarin verzoeker niet actief werd opgespoord, in elk geval geen sluitende conclusies worden getrokken over de mate waarin hij alsnog in geval van terugkeer verder zou kunnen vervolgd worden. De aanzienlijk lange periode tussen het verlaten van het leger en de eigenlijke vervolging wegens desertie in de voormelde gevallen die het voorwerp waren van de procedure voor de High Court, toont in elk geval aan dat er niet zonder meer kan uitgegaan worden dat dit niet het geval zal zijn.

Verder stelt de Raad ook vast dat in de EASO Query wordt vermeld dat militairen slechts naar tien jaar dienst ontslag kunnen nemen en dat verzoeker verklaarde in 2003 in dienst te zijn getreden. Dit betekent dat op basis van de heden beschikbare landeninformatie verzoeker in 2009, toen hij het leger verliet, niet in de mogelijkheid verkeerde om zijn ontslag aan te vragen zodat het in zijn geval om desertie ging. De loutere vaststelling dat verzoeker verschillende keren en met zijn paspoort legaal kon reizen via de luchthaven van Nairobi en dat meer dan tien jaar verstreken is sinds hij de laatste oproepingsbrief verkreeg, is *in casu* dan ook onvoldoende om te besluiten dat verzoeker geen actueel risico op het lijden van ernstige schade loopt en doet geen afbreuk aan het gegeven dat de commissaris-generaal zich bij het onderzoek en de beoordeling van het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker een ernstig en actueel risico op het lopen van ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, heeft gebaseerd op onvoldoende nauwkeurige en actuele landeninformatie.

Bij gebrek aan specifieke en actuele informatie over het huidige beleid en de praktijk in Kenia inzake strafrechtelijke vervolging van soldaten die een aantal jaren geleden deserteerden kan in de huidige stand van zaken niet kan worden uitgesloten dat hij alsnog vervolgd kan worden wegens desertie en daarbij een levenslange gevangenisstraf zou kunnen worden opgelegd. Voorts is de informatie door verzoeker bijgebracht met betrekking tot de omstandigheden in de Keniaanse gevangenis, waaronder een artikel van Nation Africa, "*Kenya prisons in deplorable conditions*" van 21 maart 2023 een indicatie dat hij daarbij mogelijks met omstandigheden wordt geconfronteerd die in strijd kunnen zijn met artikel 3 van het EVRM. De beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, laat evenwel niet toe het actuele risico voor verzoeker dat hij, in geval van terugkeer wordt veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf in mensonwaardige omstandigheden, op voldoende nauwkeurige wijze te kunnen inschatten.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 augustus 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET